

Васил Попович
Стара планина

Гледат ми очите
красна равнина,
дреме у полите
Стара планина.

Там снега белее
с чудна белота,
върхът ѝ светлее
посред синина.

Сутрин, щом изгрява,
слънцето тоз час
с него се здрависва,
та че сетне с нас.

Вечер го целува
с розови лъчи.
„Сбогом!“ заминава
със сълзи в очи.

КРАЙ

© Васил Попович

Източник: <http://children.librousse.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12317>]